

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

DRUGI ODJEL

PREDMET T.G. protiv HRVATSKE

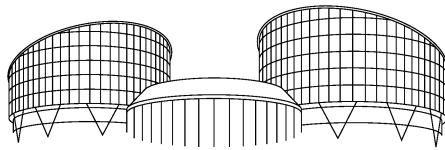
(Zahtjev br. 39701/14)

PRESUDA

STRASBOURG

11. srpnja 2017. godine

Ova će presuda postati konačna pod okolnostima utvrđenima u članku 44. stavku 2. Konvencije. Može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

U predmetu T.G. protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Drugi odjel), zasjedajući u Vijeću u sastavu:

Işıl Karakaş, *predsjednica*,
Julia Laffranque,
Paul Lemmens,
Valeriu Griţco,
Ksenija Turković,
Stéphanie Mourou-Vikström,
Georges Ravarani, *suci*,

i Hasan Bakırcı, *zamjenik tajnika Odjela*,

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 13. lipnja 2017. godine,
donosi sljedeću presudu koja je usvojena navedenog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je temeljem zahtjeva (br. 39701/14) protiv Republike Hrvatske što ga je 18. svibnja 2014. godine hrvatski državljanin T.G. („podnositelj zahtjeva”) podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija”).

2. Podnositelja zahtjeva zastupao je g. Z. Stanković, odvjetnik iz Siska. Hrvatsku Vladu („Vlada”) zastupala je njezina zastupnica gđa Š. Stažnik.

3. Podnositelj zahtjeva prigovorio je temeljem članaka 6. i 8. Konvencije da je produženje valjanosti njegova oružnog lista odbijeno na temelju službenih bilješki policije koje nisu u potpunosti obznanjene ni njemu ni njegovom odvjetniku.

4. Vlada je obaviještena o navedenim prigovorima 3. srpnja 2014. godine, a ostatak zahtjeva proglašen je nedopuštenim temeljem pravila 54. stavka 3. Poslovnika Suda.

5. Također je odlučeno da se podnositelju zahtjeva odobri anonimnost temeljem pravila 47. stavka 4. Poslovnika Suda.

ČINJENICE

I. OKOLNOSTI PREDMETA

6. Podnositelj zahtjeva rođen je 1974. godine.

7. U veljači 2011. godine, nakon što je deset godina imao oružni list te lovačku dozvolu, podnositelj zahtjeva podnio je policijskoj upravi S. (u daljnjem tekstu: „policija”) zahtjev za produženjem valjanosti oružnog lista za potrebe lova. Nije živio u Hrvatskoj, no bavio se lovom kada je tamo provodio praznike.

8. Pri predaji svog zahtjeva podnositelj zahtjeva pozvao se na uvjerenje Ministarstva zdravstva Republike Hrvatske o zdravstvenoj sposobnosti za držanje i nošenje oružja.

9. Po zaprimanju podnositeljeva zahtjeva policija je provela sigurnosnu provjeru. U izvješću od 22. veljače 2011. godine, koje se nalazi u spisu, navodi se da je policija utvrdila da je podnositelj zahtjeva često bio pod utjecajem alkohola kada je posjećivao Hrvatsku.

10. Dana 18. kolovoza 2011. godine policija je pozvala podnositelja zahtjeva na davanje iskaza u vezi s namjerom povjerenstva za oružje da mu ne produži valjanosti njegova oružnog lista. Podnositelj zahtjeva porekao je bilo kakvo uživanje alkohola i naveo da je lovac nekoliko godina ta da se po potrebi može podvrgnuti bilo kakvim testovima povezanim s njegovim zdravljem i navodnim uživanjem alkohola.

11. U kasnijem pismenom iskazu od 19. kolovoza 2011. godine podnositelj zahtjeva tvrdio je da mu je lov hobi te da je njegovo članstvo u lovačkom društvu povezano s njegovim društvenim statusom. Porekao je sve optužbe o uživanju alkohola i tvrdio da ne postoje opravdani razlozi za odbijanje produženja valjanosti njegova oružnog lista.

12. Dana 23. kolovoza 2011. godine podnositelj zahtjeva podnio je iste prigovore putem odvjetnika. Istaknuo je da se njegov zahtjev za produženje valjanosti oružnog lista ne može odbiti samo zato što je netko navodno rekao da on pije.

13. Policija je istog dana odbila zahtjev podnositelja zahtjeva za produženje valjanosti oružnog lista i naložila mu da preda svoje oružje zbog toga što se policijskom provjerom utvrdilo da je sklon uživanju alkohola.

14. Podnositelj zahtjeva osporio je to rješenje pred Ministarstvom unutarnjih poslova Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu: „Ministarstvo”) tvrdeći da ga je nekoliko susjeda lažno optužilo i da ne postoje dokazi o njegovom problemu s uživanjem alkohola. Također je naglasio da mu lov omogućuje susret s prijateljima te da ga osobe koje su navele predmetne optužbe protiv njega zapravo ne poznaju.

15. Dana 11. listopada 2011. godine Ministarstvo je naložilo policiji da pripremi novu procjenu sigurnosne provjere podnositelja zahtjeva zbog toga

što izvješće od 22. veljače 2011. godine (vidi prethodni odlomak 9.) nije potkrijepljeno relevantnim dokazima.

16. Dana 9. studenog 2011. godine policija je pripremila novo izvješće o sigurnosnoj provjeri podnositelja zahtjeva. U izvješću, koje se nalazilo u spisu, navodile su se dodatne pojedinosti o navodnom uživanju alkohola podnositelja zahtjeva, što su potvrdili njegovi susjedi u Hrvatskoj. U izvješću se obrazlaže da su sve važne pojedinosti o izvorima tih informacija klasificirane kao povjerljive informacije.

17. Dana 12. prosinca 2011. godine Ministarstvo je odbilo prigovore podnositelja zahtjeva zbog toga što su dokumenti u spisu predmeta ukazivali na to da je sklon uživanju alkohola.

18. Dana 6. veljače 2012. godine podnositelj zahtjeva podnio je upravnu tužbu Upravnom sudu Republike Hrvatske protiv rješenja Ministarstva. Tvrdio je da se odbijanje produženja valjanosti njegova oružnog lista temeljilo isključivo na insinujama te da nisu postojali relevantni dokazi kojima bi se potkrijepili zaključci policije. Posebice je istaknuo da nikada nije bio registriran kao osoba koja je sklona uživanju alkohola te da nikada nije osuđen za djelo povezano s uživanjem alkohola. Smatrao je da je policija do svog zaključka došla isključivo na temelju glasina njegovih susjeda u Hrvatskoj.

19. Dana 14. travnja 2012. godine podnositelj zahtjeva zatražio je od policije da mu dostavi relevantne službene bilješke koje sadrže optužbe protiv njega, osobito identitet osoba koje su ga vidjele pod utjecajem alkohola, te datum i mjesto kada se to dogodilo. Dana 1. ožujka 2012. godine dobio je odgovor da se tražene informacije ne mogu obznaniti jer su povjerljive (vidi prethodni odlomak 16.) u skladu s odredbama mjerodavnog domaćeg zakonodavstva (vidi u nastavku odlomke 31. – 32.).

20. Dana 26. travnja 2012. godine Upravni sud u Zagrebu održao je ročište na kojem je saslušao tvrdnje stranaka. Zastupnik podnositelja zahtjeva istaknuo je da policija nije dostavila nikakve vjerodostojne dokaze kojima bi se opravdalo odbijanje produženja valjanosti oružnog lista podnositelja zahtjeva. Također je naveo da nije jasno temeljem kojih osnova je policija odbila podnositeljev zahtjev. Zastupnica Ministarstva objasnila je da su dodatne pojedinosti o sigurnosnoj provjeri podnositelja zahtjeva, osobito imena pojedinaca od kojih su prikupljeni relevantni podaci, povjerljive naravi u skladu s odredbama Zakona o tajnosti podataka.

21. Budući da stranke nisu imale daljnjih dokaznih prijedloga, Upravni sud u Zagrebu zaključio je postupak i zakazao ročište za 4. svibnja 2012. godine radi izricanja presude.

22. Dana 27. travnja 2012. godine Upravni sud u Zagrebu utvrdio je da se presuda ne može izreći zbog toga što je potrebna dodatna procjena relevantnih okolnosti predmeta. Zakazao je ročište za 17. svibnja 2012. godine i naložio Ministarstvu da dostavi povjerljivi spis predmeta s pojedinostima o sigurnosnoj provjeri podnositelja zahtjeva. Obrazložio je da

će predmetni spis pregledati suci i da on neće postati dio spisa predmeta Upravnog suda u Zagrebu.

23. Na ročištu održanom 17. svibnja 2012. godine Upravni sud u Zagrebu izvršio je uvid u povjerljiv spis policije bez prisutnosti stranaka. Nakon toga na ročištu nastavljenom u prisutnosti stranaka zastupnik podnositelja zahtjev ponovio je svoje tvrdnje da podnositelj zahtjeva nema problema s uživanjem alkohola. Nije tražio daljnje izvođenje dokaza.

24. Dana 23. svibnja 2012. godine Upravni sud u Zagrebu odbio je upravnu tužbu podnositelja zahtjeva i potvrdio odluke administrativnih tijela o odbijanju produženja valjanosti oružnog lista podnositelja zahtjeva. Obrazložio je da je pregledom povjerljivih službenih zabilješki ustanovio da je policija imala osnovane razloge za odbijanje produženja valjanosti oružnog lista podnositelja zahtjeva. Također je ustanovio da liječničko uvjerenje o zdravstvenoj sposobnosti podnositelja zahtjeva za držanje i nošenje oružja ne dovodi u pitanje te zaključke zbog toga što je ono bilo samo jedan element u procjeni podobnosti pojedinca za izdavanje oružnog lista. Mjerodavni dio presude Upravnog suda u Zagrebu glasi:

„Sud je uvidom u klasificirani spis tuženika ... utvrdio je daje policijski službenik prilikom traženja i prikupljanja podataka i obavijesti građana ... postupao u skladu sa Pravilnikom o načinu postupanja policijskih službenika u postupku za izdavanje odobrenja za nabavu oružja fizičkoj osobi ... te je temeljem podataka i obavijesti prikupljenih od ispitanih građana, došao do saznanja da je tužitelj sklon češćem i prekomjernom uživanju alkohola, što ukazuje na mogućnost zlorabe oružja.

...

Slijedom navedenog, ukazuje se neosnovanim navod tužitelja da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo, a prigovor tužitelja da je liječnička svjedodžba dostatan dokaz iz kojeg proizlazi da je tuženik pogrešno utvrdio činjenično stanje, ovaj Sud nije uvažio, jer je zdravstvena sposobnost za držanje i nošenje oružja koja se utvrđuje Uvjerenjem o zdravstvenoj sposobnosti tek poseban uvjet za odobrenje za nabavu oružja fizičkoj osobi u smislu članka 10. st. 3. toč. 1. Zakona o oružju, dok je tuženik postupajući u skladu s Pravilnikom ... utvrdio da tužitelj ne ispunjava uvjet iz članka 10. st. 1. toč. 5. Zakona o oružju, kao jedan od općih uvjeta koje fizička osoba mora ispunjavati kako bi joj se izdalo odobrenje za nabavu oružja.”

25. Podnositelj zahtjeva osporio je tu presudu pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske prigovorivši da mu je odbijen pristup dokazima koji sadrže optužbe protiv njega i da mu stoga nije dana prilika da ospori predmetne navode. Također je tvrdio da je došlo do povrede njegova prava na poštovanje njegova privatnog života zbog neosnovanog odbijanja produženja valjanosti njegova oružnog lista, što ga je spriječilo u lovu. Obrazložio je u vezi s time da je lovac više od deset godina i da je lov način na koji ostaje u kontaktu sa svojim prijateljima.

26. Svoju ustavnu tužbu podnositelj zahtjeva potkrijepio je popisom potpisa svojih susjeda koji potvrđuju da se ne upušta u uživanje alkohola. Također je podnio liječničko uvjerenje iz kojeg proizlazi da nema problema s uživanjem alkohola.

27. Dana 6. veljače 2014. godine Ustavni sud Republike Hrvatske odbio je ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva kao neosnovanu. Obrazložio je da je ispitivanje činjenica i primjena mjerodavnog zakonodavstva prvenstveno funkcija nadležnih tijela te da njihova funkcija nije rješavanje navodnih pogrešaka u pravu ili činjenicama ako one nisu dovele do povrede ljudskih prava i sloboda zajamčenih Ustavom Republike Hrvatske. Ustavni sud Republike Hrvatske ustanovio je da s obzirom na to da je podnositelj zahtjeva imao pristup policijskim izvješćima o njegovoj sigurnosnoj provjeri koje sadržavaju pojedinosti na temelju kojih se odbio njegov zahtjev (vidi Bakırcı izvješća na koje se upućuje u prethodnim odlomcima 9. i 16.), uskraćivanje dodatnih pojedinosti na kojima su se temeljila ta izvješća, uključujući osobne podatke o pojedincima koji su dali informacije policiji, nije predstavljalo povredu njegovih prava.

28. Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske uručena je zastupniku podnositelja zahtjeva 18. veljače 2014. godine.

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO

A. Ustav Republike Hrvatske

29. Mjerodavne odredbe Ustava Republike Hrvatske (Narodne novine br. 56/1990, 135/1997, 8/1998, 113/2000, 124/2000, 28/2001, 41/2001, 55/2001, 76/2010, 85/2010 i 5/2014) glase kako slijedi:

Članak 29.

„Svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično i u razumnom roku odluči o njegovim pravima i obvezama, ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela.”

Članak 35.

„Svakom se jamči štovanje i pravna zaštita njegova osobnog i obiteljskog života, dostojanstva, ugleda i časti.”

Članak 48.

„Jamči se pravo vlasništva ...”

B. Zakon o oružju

30. Mjerodavne odredbe Zakona o oružju (Narodne novine br. 63/2007 i 146/2008) glase kako slijedi:

Članak 10.

„(1) Nadležno tijelo izdat će fizičkoj osobi odobrenje za nabavu oružja ukoliko ispunjava opće i posebne uvjete.

(2) Opći uvjeti ... su:

...

5) da ne postoje druge okolnosti koje ukazuju da bi oružje moglo biti zlorabljeno, a osobito: češće i prekomjerno uživanje alkohola, ...

(3) Posebni uvjeti su:

1) da je na zdravstvenom pregledu utvrđeno da je zdravstveno sposobna za držanje i nošenje oružja ...”

31. Pravilnik o načinu postupanja policijskih službenika u postupku za izdavanje odobrenja za nabavu oružja fizičkoj osobi (Narodne novine br. 33/2008)

Članak 1.

„Ovim Pravilnikom propisuje se način postupanja policijskih službenika prilikom traženja i prikupljanja podataka i obavijesti od građana radi utvrđivanja uvjeta iz članka 10. stavka 2. točke 5. Zakona o oružju ...”

Članak 3.

„Prilikom obavljanja terenske provjere policijski službenik će na diskretan način tražiti i prikupljati podatke i obavijesti od građana koji poznaju podnositelja zahtjeva, kao i od drugih građana koji bi mogli dati podatke potrebne za utvrđivanje uvjeta iz članka 10. stavka 2. točke 5. Zakona o oružju ...

U slučaju kada se postupanjem sukladno odredbi stavka 1. ovoga članka dođe do podataka i obavijesti koje bi upućivale na nepostojanje uvjeta za izdavanje odobrenja za nabavu oružja (postoje okolnosti koje ukazuju da bi oružje moglo biti zlorabljeno, a osobito: češće i prekomjerno uživanje alkohola ...) policijski službenik će takav podatak ili obavijest provjeriti putem najmanje dvoje građana za koje prosudi da će objektivno predočiti svoja saznanja o podnositelju zahtjeva.”

Članak 4.

„O obavljenom prikupljanju podataka, kao i o podacima i obavijestima prikupljenim terenskom provjerom, policijski službenik sastavlja službenu zabilješku iz koje je razvidno jesu li tijekom postupanja utvrđeni uvjeti iz članka 10. stavka 2. točke 5. Zakona o oružju, odnosno iz koje su razvidne okolnosti o nepostojanju Zakonom propisanih uvjeta za izdavanje odobrenja za nabavu oružja. Službena zabilješka, koja ne smije sadržavati podatke o izvorima prikupljenih podataka i obavijesti, dostavlja se na daljnje postupanje nadležnom tijelu.

Pored službene zabilješke iz stavka 1. ovoga članka, policijski službenik sastavlja i izvješće o obavljenoj terenskoj provjeri u koje, uz podatke sadržane u službenoj zabilješki, upisuje i podatke o građanima od kojih je tražio i prikupio podatke i obavijesti. Izvješće se sastavlja u jednom primjerku, označava se stupnjem tajnosti „OGRANIČENO” i ulaže se u spis terenske provjere.

Osobne podatke građana od kojih je tražio ili prikupio podatke i obavijesti sadržane u službenoj zabilješki iz stavka 1. ovoga članka, kao i sadržaj podataka i obavijesti koje je od njih prikupio, policijski službenik je dužan čuvati kao službene podatke i ne smije ih priopćiti podnositelju zahtjeva za izdavanje odobrenja za nabavu oružja ili drugim neovlaštenim osobama.”

C. Tajnost podataka

32. Tajnost podataka uređuje se Zakonom o tajnosti podataka (Narodne novine br. 79/2007). Člankom 9. propisano je da se stupnjem tajnosti „ograničeno” klasificiraju podaci čije bi neovlašteno otkrivanje naštetilo djelovanju i izvršavanju zadaća državnih tijela u obavljanju njihovih poslova.

33. U načelu je pristup povjerljivim podacima ograničen na osobe koje imaju izdano Uvjerenje o obavljenoj sigurnosnoj provjeri (članak 18.). Suci su ovlašteni za pristup povjerljivim podacima ako imaju izdano Uvjerenje o obavljenoj sigurnosnoj provjeri ili ako potpišu izjavu o povjerljivosti. Temeljem te izjave obvezni su čuvati tajnost svih podataka pribavljenih takvim pristupom povjerljivim podacima (članci 19. – 28. Zakona).

34. U skladu s tada važećim Zakonom o pravu na pristup informacijama (Narodne novine br. 172/2003, 144/2010, 37/2011 i 77/11) sva tijela javne vlasti obvezna su ograničiti pristup klasificiranim podacima. Iznimno im je dopušteno otkrivanje klasificiranih podataka na zahtjev ako je takvo postupanje u interesu javnosti i nužno za postizanje zakonom utvrđene svrhe te razmjerno cilju koji treba postići (članak 8. stavci 1. – 4.). Međutim, člankom 1. stavkom 3. propisano je da se Zakon o pravu na pristup informacijama ne primjenjuje kad je dostupnost informacija iz sudskih ili upravnih postupaka uređena posebnim propisom.

D. Zakon o upravnim sporovima

35. Mjerodavnim Zakonom o upravnim sporovima (Narodne novine br. 20/2010) propisano je sljedeće:

Članak 33.

„(1) Sud slobodno ocjenjuje dokaze i utvrđuje činjenice.

(2) Sud uzima u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporene odluke, kojima nije vezan, i činjenice koje je sam utvrdio.

(3) Stranke mogu predlagati koje činjenice treba utvrditi te dokaze kojima se one mogu utvrditi, ali sud nije vezan tim prijedlozima.

(4) Dokazi su isprave, saslušanje stranaka, iskaz svjedoka, mišljenje i nalaz vještaka, očevid i druga dokazna sredstva.

(5) Sud izvodi dokaze prema pravilima kojima je uređeno dokazivanje u parničnom postupku.”

Članak 34.

„(1) Stranke su obvezne u tužbi i odgovoru na tužbu iznijeti sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve, predložiti dokaze potrebne za njihovo utvrđivanje i izjasniti se o činjeničnim navodima i dokaznim prijedlozima drugih stranaka.”

Članak 39.

„(2) Predsjednik vijeća ili sudac pojedinac utvrđuje jesu li došle sve pozvane osobe, a ako nisu, provjerava jesu li uredno pozvane i jesu li opravdale svoj izostanak.

(3) Ako stranka ili drugi sudionik spora bez opravdanog razloga ne dođu na ročište, rasprava se može održati i bez njihove prisutnosti.”

Članak 55.

„(1) O tužbenom zahtjevu ... sud odlučuje presudom.

...

(3) Sud presudu donosi prema slobodnom uvjerenju te na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja.

(4) Presuda se može temeljiti samo na činjenicama i dokazima o kojima je strankama dana mogućnost izjašnjavanja.”

Članak 57.

„(1) Sud će odbiti tužbeni zahtjev ako utvrdi da je neosnovan.”

Članak 58.

„(1) Ako sud utvrdi da je pojedinačna odluka javnopravnog tijela nezakonita, presudom će usvojiti tužbeni zahtjev, poništiti pobijanu odluku i sam riješiti stvar, osim kada to ne može učiniti s obzirom na prirodu stvari ili je tuženik rješavao po slobodnoj ocjeni.”

Članak 60.

„(4) U obrazloženju sud izlaže zahtjeve stranaka, činjenice koje su iznijele i dokaze koje su predložile, koje je činjenice sud utvrđivao, zašto i kada ih je utvrdio, a ako ih je utvrdio dokazivanjem, koje je dokaze izvodio i kako ih je ocijenio. Sud će posebno navesti koje je odredbe materijalnog prava primijenio odlučujući u sporu i izjasniti se o prijedlozima i prigovorima stranaka o kojima nije iznio razloge tijekom spora.”

III. PRAVO EUROPSKE UNIJE

36. Mjerodavni dijelovi Direktive Vijeća br. 91/477/EEZ od 18. lipnja 1991. godine o nadzoru nabave i posjedovanja oružja, kako je izmijenjena Direktivom 2008/51/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 21. svibnja 2008. godine, glase kako slijedi:

Članak 5.

„Ne dovodeći u pitanje članak 3., države članice dopuštaju nabavu i posjedovanje vatrenog oružja samo osobama koje za to imaju dobar razlog i:

(a) koje imaju najmanje 18 godina, osim za nabavu koja ne uključuje kupnju, i posjedovanje vatrenog oružja za lov i streljaštvo, pod uvjetom da u tom slučaju osobe koje su mlađe od 18 godina imaju privolu roditelja ili su pod roditeljskim nadzorom ili nadzorom odrasle osobe s valjanom dozvolom za nošenje vatrenog oružja ili

dozvolom za lov, ili se nalaze unutar licenciranog ili na drugi način ovlaštenog centra za obuku;

(b) za koje je mala vjerojatnost da mogu biti opasni za sebe, javni red ili javnu sigurnost. Njihovo osuđivanje za nasilni međunarodni prekršaj smatrat će se pokazateljem na temelju kojeg se proglašavaju opasnim. Države članice mogu povući odobrenje za posjedovanje vatrenog oružja, ako se više ne ispunjava neki od uvjeta na temelju kojih je odobrenje dodijeljeno.”

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE

37. Podnositelj zahtjeva prigovorio je nepravdičnosti upravnog postupka koji se odnosi na odbijanje produženja valjanosti njegova oružnog lista na temelju službenih zabilješki policije koje nisu u potpunosti obznanjene ni njemu ni njegovom odvjetniku. Pozvao se na članak 6. stavak 1. Konvencije koji u mjerodavnom dijelu glasi kako slijedi:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ... svatko ima pravo da ... sud pravično ... ispita njegov slučaj.”

A. Dopuštenost

1. Tvrdnje stranaka

38. Vlada je tvrdila da podnositelj zahtjeva nikada nije zatražio otkrivanje povjerljivih podataka i nikada nije prigovorio na klasifikaciju predmetnih podataka kao povjerljivih. Posebice nije zatražio otkrivanje podataka tijekom postupka pred upravnim tijelima i Upravnim sudom Republike Hrvatske te nije zatražio otkrivanje podataka u skladu sa Zakonom o pravu na pristup informacijama.

39. Podnositelj zahtjeva tvrdio je da je ispravno iscrpio domaća pravna sredstva.

2. Ocjena Suda

40. U skladu s člankom 35. stavkom 1. Konvencije Sud može rješavati predmet samo nakon što su iscrpljena sva domaća pravna sredstva. Svrha je članka 35. državama ugovornicama dati priliku da spriječe ili isprave povrede za koje se navodi da su ih počinile prije nego što se ti navodi podnesu Sudu (vidi, na primjer, predmet *Gherghina protiv Rumunjske* (odl.) [VV], br. 42219/07, odlomak 84., 9. srpnja 2015.). Stoga prigovor podnesen Sudu prvo treba biti podnesen, barem u suštini, odgovarajućim nacionalnim sudovima, u skladu s formalnim zahtjevima domaćeg prava i u propisanim

rokovima (vidi predmet *Vučković i drugi protiv Srbije* (prethodni prigovor) [VV], br. 17153/11 i 29 drugih, odlomak 72., 25. ožujka 2014.).

41. Unatoč tome, obveza iscrpljivanja domaćih pravnih sredstava iziskuje da se podnositelj zahtjeva na uobičajen način posluži pravnim sredstvima koja su učinkovita, dostatna i dostupna u odnosu na svoje prigovore na temelju Konvencije (ibid., odlomak 73.). U slučaju kad postoji više pravnih sredstava koja neka osoba može iskoristiti, ona ima pravo odabrati ono pravno sredstvo kojim se rješava njezin osnovni prigovor. Drugim riječima, kada se koristi jedno pravno sredstvo, nije potrebno upotrijebiti drugo pravno sredstvo koje u biti ima isti cilj (vidi, među ostalim, *T.W. protiv Malte* [VV], br. 25644/94, odlomak 34., 29. travnja 1999., i *Jasinskis protiv Latvije*, br. 45744/08, odlomak 50., 21. prosinca 2010.).

42. Sud primjećuje da je u ovom predmetu, suprotno tvrdnjama Vlade, podnositelj zahtjeva zatražio otkrivanje povjerljivih podataka nakon što je pokrenuo postupak pred Upravnim sudom Republike Hrvatske. Međutim, njegov je zahtjev odbijen jer se predmetni podaci nisu mogli otkriti na temelju Zakona o tajnosti podataka (vidi prethodni odlomak 19.).

43. Nadalje, u tijeku postupka pred Upravnim sudom Republike Hrvatske podnositelj zahtjeva prigovorio je na nedostatak jasnih podataka na temelju kojih je odbijen njegov zahtjev za produženje valjanosti njegova oružanog lista. Međutim, zastupnica Ministarstva obrazložila je da su predmetni podaci bili povjerljivi na temelju Zakona o tajnosti podataka (vidi prethodni odlomak 20.). To je u konačnici prihvatio Upravni sud u Zagrebu koji je *ex parte* izvršio uvid u predmetne podatke i odbio ih uključiti u svoj spis predmeta (vidi prethodne odlomke 23. – 24.).

44. U odnosu na navedeno Sud smatra da je podnositelj zahtjeva svoje prigovore na izostanak otkrivanja povjerljivih podataka iskazao u mjerodavnom upravnom postupku. Stoga nije bio obvezan, ni temeljem sudske prakse Suda (vidi prethodni odlomak 41.) ni mjerodavnog domaćeg zakonodavstva (vidi prethodni odlomak 34.), tražiti otkrivanje povjerljivih podataka iskorištavanjem drugog pravnog sredstva iz Zakona o pravu na pristup informacijama.

45. Sud stoga odbija Vladin prigovor. Sud primjećuje da podnositeljev prigovor nije očito neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. točke a. Konvencije. Primjećuje i da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga se mora proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

1. Tvrdnje stranaka

46. Podnositelj zahtjeva tvrdio je da su izvješća o njegovoj sigurnosnoj provjeri temeljena na neprovjerenim i netočnim insinuacijama policije. Iako

je zatražio otkrivanje podataka na kojima se izvješća temelje, oni mu nikada nisu dani na uvid. Umjesto toga, Upravni sud u Zagrebu izvršio je uvid *ex parte* i time ga spriječio u učinkovitoj obrani u njegovom predmetu. To je, prema mišljenju podnositelja zahtjeva, bilo protivno zahtjevima jednakosti oružja i kontradiktornog postupka iz članka 6. Konvencije. Podnositelj zahtjeva također je smatrao da je u dovoljnoj mjeri pokazao da nije sklon uživanju alkohola i da stoga nije postojao razlog da mu se odbije produženje valjanosti oružnog lista.

47. Vlada je istaknula da je podnositelj zahtjeva imao pristup izvješćima o njegovoj sigurnosnoj provjeri te da su ta izvješća unesena u spis predmeta Upravnog suda Republike Hrvatske. Istina je da nije imao pristup službenim bilješkama o razgovorima sa svjedocima, no prema mišljenju Vlade time nije povrijeđeno njegovo pravo na pošteno suđenje. Vlada je obrazložila da se ti podaci moraju klasificirati kao povjerljiviji kako bi se jamčila ispravna provedba provjera i osiguralo povjerenje građana u rad policije. To je bilo osobito točno u ovom predmetu u pogledu pitanja jesu li navodi o uživanju alkohola doista iskazani. Stoga je, prema mišljenju Vlade, održavanje tajnosti relevantnih podataka bilo u velikom interesu javnosti. Vlada je također smatrala da su ograničenja nametnuta podnositelju zahtjeva na odgovarajući način kompenzirana u tijeku postupka. Podnositelj zahtjeva uredno je obaviješten o razlozima za odbijanje produženja valjanosti njegova oružnog lista i imao je mnoštvo prilika da ospori te razloge daljnjim izvođenjem dokaza u svoju korist. Međutim, nije zatražio da ga se sasluša pred Upravnim sudom Republike Hrvatske niti je zatražio da se saslušaju svjedoci ili da se naloži izrada stručnog izvješća o njegovom navodnom uživanju alkohola. Vlada je stoga smatrala da se ne može reći da je došlo do povrede njegova prava na pošteno suđenje.

2. Ocjena Suda

(a) Opća načela

48. Članak 6. svakome daje pravo da sudu podnese bilo kakvu tužbu koja se odnosi na njegova ili njezina građanska prava i obveze. Shodno tome, ta odredba sadrži „pravo na sud”, pri čemu pravo na pristup, to jest, pravo na pokretanje sudskih postupaka pred sudom u građanskopravnim predmetima, predstavlja jedan aspekt (vidi *Golder protiv Ujedinjene Kraljevine*, 21. veljače 1975., odlomak 36., Serija A br. 18; i *Baka protiv Mađarske* [VV] br. 20261/12, odlomak 120., 23. lipnja 2016.).

49. U kontekstu upravnih postupaka Sud je smatrao da odluke koje donose upravne ili druge vlasti koje same ne zadovoljavaju zahtjeve iz članka 6. moraju biti podvrgnute naknadnoj kontroli od strane „sudbenoga tijela koje ima punu nadležnost”, uključujući i ovlast ukinuti pobijanu odluku u svakom pogledu u odnosu na činjenična i pravna pitanja. To će biti ispunjeno ako se utvrdi da je sudbeno tijelo imalo „dovoljnu nadležnost” ili

ako je pružilo „dostatan pregled” u postupku pred sobom (vidi predmet *Lentičić protiv Hrvatske*, br. 7183/11, odlomak 46., 3. svibnja 2016., i u njemu citirane predmete).

50. Pravo na pošteno suđenje zajamčeno člankom 6. stavkom 1. Konvencije obuhvaća, posebice, pravo stranaka da podnesu bilo kakva očitovanja koja smatraju relevantnima za svoj predmet (vidi *Paliutis protiv Litve*, br. 34085/09, odlomak 39., 24. studenog 2015.). Njime se također nameće „sudu” obveza da provede pravilno ispitivanje podnesaka, tvrdnji i dokaza koje su stranke iznijele, ne dovodeći u pitanje njegovu ocjenu jesu li oni mjerodavni za njegovu odluku (vidi, primjerice, *Perez protiv Francuske* [VV], br. 47287/99, odlomak 80., ECHR 2004 I). On time sadrži načelo jednakosti oružja koje, kao jedan od elemenata šireg koncepta poštenog suđenja, nužno obuhvaća razumnu mogućnost obaju stranaka da izlože činjenice u takvim uvjetima koji niti jednu od stranaka ne stavljaju u bitno lošiji položaj u odnosu na suprotnu stranku (vidi *Užukauskas protiv Litve*, br. 16965/04, odlomak 45., 6. srpnja 2010. i prethodno citirani predmet *Lentičić*, odlomak 48.).

51. Štoviše, pojam poštenog suđenja podrazumijeva i pravo na kontradiktorni postupak, prema kojemu stranke moraju imati priliku ne samo obznani sve dokaze potrebne da bi uspjele sa svojim zahtjevima, nego i saznati za sve predložene dokaze ili dostavljena očitovanja, te staviti svoje primjedbe na njih, a sve to kako bi mogli utjecati na odluku suda (vidi prethodno citirani predmet *Lentičić*, odlomak 49., i u njemu navedene predmete).

52. Unatoč tome, kao što je Sud po prvi put objasnio u okviru kaznenog aspekta članka 6. (vidi *Jasper protiv Ujedinjene Kraljevine* [VV], br. 27052/95, odlomci 52. – 53., 16. veljače 2000.) i zatim ponovio u okviru građanskopravnog aspekta te odredbe (vidi prethodno citirani predmet *Užukauskas*, odlomci 46. – 47., i *Pocius protiv Litve*, br. 35601/04, odlomci 52. – 53., 6. srpnja 2010.), pravo na otkrivanje relevantnih dokaza nije apsolutno pravo. U svim sudskim postupcima moguće je postojanje suprotstavljenih interesa, kao što je nacionalna sigurnost ili potreba za zaštitom svjedoka kojima prijeti opasnost ili za čuvanjem tajnosti policijskih metoda istraživanja kaznenih djela, koji se moraju odvagati u odnosu na prava pojedinca. U nekim slučajevima može biti potrebno uskratiti priopćavanje određenih dokaza kako bi se očuvala temeljna prava nekog drugog pojedinca ili da bi se zaštitio važan javni interes. Međutim, člankom 6. stavkom 1. dopuštene su samo one mjere koje su strogo potrebne. Osim toga, sve poteškoće s kojima se osoba suoči zbog ograničenja svojih prava moraju imati dovoljnu protutežu u postupcima koje provode sudske vlasti kako bi se osiguralo da osoba ima pošteno suđenje.

53. U predmetima u kojima su dokazi uskraćeni zbog javnog interesa uloga ovog Suda nije da donese odluku o tome je li to uskraćivanje kao takvo bilo strogo potrebno, s obzirom na to da je na nacionalnim sudovima

da ocijene dokaze koji su izneseni pred njih. Sud u svakom slučaju mora ispitati postupak donošenja odluka kako bi se osiguralo da je, koliko je to moguće, ispunio zahtjeve za osiguranje kontradiktornog postupka i jednakosti oružja.

54. Nadalje, kada potreba za uskraćivanjem određenih podataka predstavlja vrlo značajan aspekt predmeta, *ipse dixit* izvršne vlasti ne može zamijeniti pravo zajamčeno podnositelju zahtjeva člankom 6. stavkom 1. Konvencije da iznese spor pred sud ili sudište kako bi se utvrdila činjenična pitanja i pitanja materijalnog prava (vidi *Tinnelly & Sons Ltd i drugi i McElduff i drugi protiv Ujedinjene Kraljevine*, 10. srpnja 1998., odlomak 77, *Izješća o presudama i odlukama* 1998-IV). Kako bi se povećalo povjerenje javnosti, mora postojati postupak, neovisno o primijenjenom okviru, kojim bi se omogućilo sudu ili sudištu koji u potpunosti ispunjavaju zahtjeve neovisnosti i nepristranosti iz članka 6. stavka 1. da ispitaju osnovanost podnesaka obaju stranaka uzimajući u obzir sve relevantne dokaze, bilo dokaznu dokumentaciju ili drugo (vidi *Devenney protiv Ujedinjene Kraljevine*, br. 24265/94, odlomak 28., 19. ožujka 2002. s daljnjim upućivanjima).

(b) Primjena tih načela na ovaj predmet

55. Sud primjećuje da u predmetnom postupku ne postoji spor između stranaka u pogledu primjenjivosti članka 6. stavka 1. Konvencije u njegovu građanskopravnom aspektu. Sud ne vidi nikakav razlog smatrati drugačije (vidi *Pursiheimo protiv Finske* (odl.), br. 57795/00, 25. studenog 2003.; prethodno citirani predmet *Užkauskas*, odlomci 38. – 39., i prethodno citirani predmet *Pocius*, odlomci 44. – 45.).

56. Nadalje, s obzirom na posebnu prirodu upravnih postupaka, Sud smatra da se članak 6. stavak 1. može primijeniti na postupak povezan sa sporom podnositelja zahtjeva s nadležnim upravnim tijelima u vezi s odbijanjem produženja valjanosti oružnog lista. Ovaj je spor u konačnici trebao riješiti Upravni sud u Zagrebu u skladu sa zahtjevima članka 6. stavka 1. Konvencije (usporedi prethodno citirani predmet *Letinčić*, odlomci 35. – 37.).

57. Sud dalje ističe da je u skladu s člankom 19. Konvencije njegova dužnost osigurati poštovanje obveza koje su preuzele ugovorne strane Konvencije. Sud se ne može smatrati žalbenim sudom ili sudom četvrtog stupnja u odnosu na nacionalne sudove i njegova zadaća nije da se bavi pogreškama u činjenicama ili pravu koje su navodno počinjene od strane tih sudova, osim ako su, i u mjeri u kojoj su, možda dovele do povrede prava i sloboda zaštićenih Konvencijom (vidi, primjerice, *Bochan protiv Ukrajine* (br. 2) [VV], br. 22251/08, odlomak 61., ECHR 2015.; vidi također *Galina Kostova protiv Bugarske*, br. 36181/05, odlomak 54., 12. studenog 2013.).

58. Iz toga slijedi da u smislu članka 6. stavka 1. Konvencije Sud ne može utvrditi jesu li odluke upravnih tijela koje se odnose na odbijanje

produženja oružnog lista podnositelja zahtjeva bile zakonite ili opravdane te je li rješenje Upravnog suda Republike Hrvatske u vezi s tom odlukom bilo ispravno u pogledu hrvatskog prava. Zadatak Suda ograničen je na ispitivanje je li domaći postupak bio pošten te je li ispunio zahtjeve članka 6. stavka 1. Konvencije (vidi, primjerice, prethodno citirani predmet *Letinčić*, odlomak 47.).

59. Sud primjećuje u tom pogledu da se prigovori podnositelja zahtjeva odnose na činjenicu da relevantne službene bilješke koje sadrže imena svjedoka te podatke i informacije dobivene od njih, a na kojima se temelje dva izvješća o njegovoj sigurnosnoj provjeri (vidi prethodne odlomke 9. i 16.), nikada nisu obznanjene ni njemu ni njegovom zastupniku tijekom postupka u kojem je on nastojao osporiti odluku policije o odbijanju produženja valjanosti njegova oružnog lista.

60. Predmetno ograničenje pristupa relevantnim podacima proizlazi iz domaćeg zakonodavstva, a vezano za procjenu podobnosti pojedinca za dobivanje oružnog lista. Točnije, mjerodavni pravilnik kojim se uređuje način provođenja sigurnosne provjere propisuje da se u tom pogledu trebaju sastaviti dva izvješća: jedno u kojem se navode razlozi koji onemogućuju izdavanje oružnog lista te drugo u kojem se navode pojedinosti o relevantnim izvorima informacija, točnije informacije o građanima od kojih su podaci i informacije zatraženi kao i podaci i informacije koji su od njih dobiveni. Prvo navedeno izvješće dostupno je strankama u spisu predmeta upravnih tijela, dok je drugo navedeno izvješće povjerljivo i njegov sadržaj ne može se otkriti u postupku (vidi prethodni odlomak 31.).

61. Sud primjećuje da se povjerljivost može opravdati potrebom da se spriječi šteta koju bi neovlašteno otkrivanje uzrokovalo u ispravnom djelovanju i izvršavanju policijskih zadaća u okviru sigurnosnih provjera u svrhu izdavanja oružnog lista (vidjeti prethodne odlomke 31. – 32.). Iako ponavlja da države uživaju široku slobodu procjene u pitanjima povezanima s kontrolom oružja (vidi *Bocek protiv Češke Republike* (odl.), br. 49474/99, 24. listopada 2000.), Sud primjećuje da nije pružen niti jedan relevantan razlog koji ukazuje na to da bi otkrivanje činjenica i informacija sadržanih u povjerljivim izvješćima o sigurnosnoj provjeri podnositelja zahtjeva uzrokovalo bilo kakvu štetu ispravnom djelovanju i izvršavanju u policijskih zadaća.

62. U svakom slučaju, bez daljnjeg ispitivanja pitanja opravdanosti očuvanja povjerljivosti predmetnih informacija i prihvaćajući da je na domaćim tijelima da procijene je li potrebno podnositelju zahtjeva uskratiti određene informacije, Sud u ovom predmetu mora ispitati je li podnositelj zahtjeva imao pošteno suđenje, točnije je li bio dovoljno upoznat s optužbama protiv njega i jesu li poteškoće uzrokovane ograničenjem njegova pristupa informacijama imale dovoljnu protutežu u postupcima koje je proveo Upravni sud u Zagrebu (vidi prethodne odlomke 52. – 54.).

63. U tom pogledu Sud prvo primjećuje da su razlozi koje je policija navela u javno dostupnim izvješćima o tome zašto se podnositelju zahtjeva ne može izdati oružni list, navodno jer je bio sklon uživanju alkohola, bili vrlo općenite prirode. Stoga se ne može reći da je podnositelj zahtjeva bio dovoljno upoznat s optužbama protiv njega, što bi mu omogućilo učinkovito osporavanje tih optužbi izvođenjem dokaza koji idu u njegovu korist (vidi, *mutatis mutandis*, prethodno citirani predmet *Užukauskas*, odlomak 50.). Doista je teško dokučiti kako se podnositelj zahtjeva, uz tako ograničene informacije, mogao u ovom predmetu pripremiti za učinkovito osporavanje zakonitosti rješenja Ministarstva u smislu činjenica i prava pobijanjem optužbi sadržanih u izvješćima.

64. Sud smatra da je zbog tako ograničenog opsega informacija dostupnih podnositelju zahtjeva Upravni sud u Zagrebu trebao posvetiti posebnu pažnju i pozornost tome da osigura da njegov postupak donošenja odluke u najvećoj mogućoj mjeri ispunjava zahtjeve kontradiktornog postupka i jednakosti oružja (vidi prethodni odlomak 52.).

65. Međutim, u ovom je predmetu Upravni sud u Zagrebu bez prisutnosti stranaka izvršio procjenu dokaza na kojima je policija temeljila svoja izvješća o sigurnosnoj provjeri podnositelja zahtjeva te je prihvatio njezina izvješća kao dovoljnu činjeničnu osnovu za odluku koja se pred njim osporavala, a da pritom nije uzeo u obzir prethodno navedena ograničenja prava podnositelja zahtjeva (vidi prethodne odlomke 22. i 24.). Iako smatra da je Upravni sud u Zagrebu takvom procjenom dokaza proveo bitnu mjeru zaštite interesa podnositelja zahtjeva u predmetnom postupku, Sud ne smatra da je to samo po sebi bilo dovoljno ako se podnositelju zahtjeva nije dala mogućnost da ospori činjenice na kojima se temeljilo rješenje Ministarstva (vidi prethodni odlomak 63.).

66. S obzirom na navedeno Sud smatra da u postupku pred Upravnim sudom u Zagrebu nisu provedene prikladne mjere zaštite interesa podnositelja zahtjeva kojima bi se osiguralo pošteno suđenje podnositelju zahtjeva kako je zajamčeno člankom 6. stavkom 1. Konvencije.

67. Iz toga slijedi da je u ovom predmetu došlo do povrede članka 6. stavka 1.

II. NAVODNA POVREDA ČLANKA 8. KONVENCIJE

68. Podnositelj zahtjeva naveo je da ga je odbijanje produženja valjanosti njegova oružnog lista zbog sklonosti uživanju alkohola spriječilo u obavljanju lovačkih aktivnosti i neopravdano ga stigmatiziralo. Pozvao se na članak 8. Konvencije koji u mjerodavnom dijelu glasi:

„1. Svatko ima pravo na poštovanje svoga privatnog ... života ...

2. Javna vlast se neće miješati u ostvarivanje tog prava, osim ako je to u skladu sa zakonom i ako je nužno u demokratskom društvu radi interesa državne sigurnosti,

javnog reda i mira, ili gospodarske dobrobiti zemlje, te radi sprečavanja nereda ili zločina, radi zaštite zdravlja ili morala te radi zaštite prava i sloboda drugih.”

69. Vlada je osporila tu tvrdnju. Tvrdila je da se članak 8. Konvencije ne može primijeniti jer pravo na držanje oružja nije prepoznato u Konvenciji. Vlada je u svakom slučaju smatrala da je ograničenje podnositeljeva prava na držanje oružja u okolnostima ovog predmeta bilo opravdano i razmjerno.

70. Sud do sada nije ustanovio da posjedovanje dozvole za oružje spada u koncept privatnog života iz članka 8. Konvencije (vidi prethodno citirani predmet *Bocek* u kojem je Sud, čak i pod pretpostavkom da je došlo do miješanja, utvrdio da je prigovor neosnovan po drugim osnovama).

71. U ovom je predmetu posjedovanje oružnog lista povezano s lovačkim aktivnostima podnositelja zahtjeva. Podnositelj zahtjeva tvrdio je da je lovac dugi niz godina te da je lov sastavni dio njegova društvenog statusa, kao i način na koji održava kontakt s drugim osobama. To nijedno domaće tijelo nikada nije osporavalo (vidi prethodne odlomke 10. – 11., 14. i 25.). Iako bi mogao prihvatiti činjenicu da lov ima veliki značaj u životu podnositelja zahtjeva, Sud smatra da samo odbijanje produženja valjanosti oružnog lista, koje podnositelja zahtjeva općenito nije sprječavalo u uključivanju u lovačke aktivnosti, nije predstavljalo miješanje u njegov privatni život iz članka 8. Konvencije (usporedi *Friend i drugi protiv Ujedinjene Kraljevine* (odl.), br. 16072/06 i 27809/08, odlomci 40. – 41., 24. studenog 2009.).

72. Sud stoga nalazi da se prigovor podnositelja zahtjeva mora odbaciti kao očigledno neosnovan u skladu s člankom 35. stavkom 3. točkom a. i stavkom 4. Konvencije.

III. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

73. Člankom 41. Konvencije propisano je sljedeće:

„Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravičnu naknadu povrijeđenoj stranci.”

A. Šteta

74. Sud primjećuje da je podnositelj zahtjeva propustio podnijeti zahtjev za pravičnu naknadu unutar za to utvrđenog vremenskog roka kako je propisano pravilom 60. Poslovnika Suda. U okolnostima ovog predmeta Sud smatra da u smislu njegove sudske prakse nije došlo do izvanredne situacije (vidi *Nagmetov protiv Rusije* [VV], br. 35589/08, odlomci 61. i 78. – 82., 30. ožujka 2017.) zbog koje bi se u tom pogledu trebala dosuditi naknada.

B. Troškovi i izdaci

75. Podnositelj zahtjeva potraživao je 2.500 hrvatskih kuna (HRK) (otprilike 336 eura (EUR)) na ime troškova njegova zastupanja pred Sudom.

76. Vlada je smatrala da je to potraživanje nepotkrijepljeno.

77. Prema sudskoj praksi Suda podnositelj zahtjeva ima pravo na naknadu svojih troškova i izdataka samo ako je dokazano da su stvarno i nužno nastali i bili razumni glede iznosa. U ovome predmetu, uzimajući u obzir dokumente koje ima u posjedu i prethodno navedene kriterije, Sud smatra razumnim dosuditi potraživani iznos.

C. Zatezne kamate

78. Sud smatra primjerenim da se stopa zatezne kamate temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna poena.

IZ TIH RAZLOGA, SUD

1. Jednoglasno *proglašava* prigovor podnositelja zahtjeva o nedostatku poštenog upravnog postupka za oduzimanje njegova oružanog podnesen na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije dopuštenim, a ostatak zahtjeva nedopuštenim;
2. *Presuđuje* sa šest glasova prema jednom da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije;
3. *Presuđuje*, sa šest glasova prema jednom,
 - (a) da tužena država treba isplatiti podnositelju zahtjeva, u roku od tri mjeseca od dana konačnosti presude, na temelju članka 44. stavka 2. Konvencije, sljedeći iznos koji je potrebno preračunati u hrvatske kune prema tečaju važećem na dan isplate:
336 EUR (tristo trideset šest eura) na ime troškova i izdataka, uvećano za sve poreze koje bi se podnositelju zahtjeva mogli zaračunati;
 - (b) da se od proteka prethodno navedena tri mjeseca do namirenja na prethodno spomenute iznose plaća obična kamata prema stopi koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna poena;

Sastavljeno na engleskom jeziku i otpravljeno u pisanom obliku 11. srpnja 2017. godine u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Hasan Bakırcı
Zamjenik tajnika

Işıl Karakaş
Predsjednica

U skladu s člankom 45. stavkom 2. Konvencije i pravilom 74. stavkom 2. Poslovnika Suda ovoj se presudi dodaje izdvojeno mišljenje sutkinje Mourou-Vikström.

A.I.K.
H.B.

IZDOJENO MIŠLJENJE SUTKINJE MOUROU-VIKSTROM

Nažalost ne dijelim mišljenje većine da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. iz sljedećih razloga:

Početni policijski postupak koji je doveo do odbijanja produženja valjanosti oružnog lista temeljio se na izvješću o osobnosti. Taj se postupak prvenstveno temelji na izjavama svjedoka, a njegov je cilj procijeniti predstavlja li dotični pojedinac moguću opasnost. Međutim, važno je zaštititi svjedoke, što je doista i zajamčeno zakonodavstvom. Podnositelj zahtjeva od samog je početka obaviješten da postoji izvješće u kojem se navodi da je nekoliko puta bio pod utjecajem alkohola. Izvješće je predano na procjenu sucima Upravnog suda Republike Hrvatske koji su smatrali da u njemu sadržane informacije potvrđuju rješenje upravnih tijela o odbijanju produženja valjanosti lista. Podnositelj zahtjeva odlučio je da neće zatražiti da se svjedoci koji su dali iskaz protiv njega saslušaju pred upravnim sudovima. Ujedno nije ni podnio liječničko uvjerenje o konzumaciji alkohola. Stoga nije pružio relevantne informacije koje bi omogućile provedbu kontradiktornog postupka nego je to učinio tek u kasnoj fazi ustavne tužbe.

Uzimajući u obzir potrebu da se uskladi zaštita svjedoka i potraga za materijalnom istinom, čini se da je postupak proveden s dovoljnim mjerama zaštite te da je štitio interese podnositelja zahtjeva u smislu članka 6. stavka 1. Konvencije.